גרושה נמי תפלוג בדמי ולדות. דקס"ד דלא אקרי בעל האשה כשהאשה תחתיו וק"ק דמאי פריך דתפלוג בדמי ולדות אטו ולדות לגרי נינהו דזכיה בהו דהכי פריך לקמן (דף מט.) דבעל גופיה לא הוה זכי בהו אי לאו דאשכחן דזכי ליה רחמנא ולאשה לא אשכחן דזכי:

אפילו בא עליה בזנות. בירושלמי כתי ר"ע נא על אמו נא על אמותו יכול אף הוא בעל ההריון מ"ל בעל אותו שלאו לקרות בעל יצאו אלו שאינם ראויים לקרות בעל:

ונוקמה לרבה כגון שגבו מעות.

הוה מצי למימר לרבה אליבא דנפשיה ליקמיה בין בגבו מעות בין בגבו קרקע דבסוף גט פשוט (כ"ב דף קעה:) מוכח דס"ל אליבא דנפשיה אפילו גבו קרקע אין לו השעבודא לאו לאוריתא אלא לא חש לדקדק כל כך ולהאריך שיהיה צריך להקשות ההיא דשעבודא לאו לאוריתא אהיא דגבו קרקע יש לו ומתלצ: **ולרב** נחמן שגבו קרקע. פי' כגון שגבו נמי קרקע ולא נא למעוטי מעות דהא דחשיב התם ר"ל מעות כמוחזקין היינו גבי מלוה כדפ"ה משום דזוזי יהיב וזוזי שקיל אבל הכא לא שייך האי טעמא ור"י מפרש לפי שדרך בני אדם לפרוע מעות חשיב ר"ל מעות מוחזקים: **אמר** רבה שור שהמית בן חורין. כר"ע ס"ל דלר"א ודאי חייב כדאמרינן לעיל ואחיי דפריך סבר דאפילו ר"ע מודה דחייב כופר מועד אלא בכוונה מאם כופר לרבות אלא בכוונה והא דאצטריך ליה לר"ע לאוקמי בעל השור נקי לדמי עבד ולא בעי לאוקמי נקי לחלי כופר אלא בכוונה היינו משום דמאם כופר לא מרבינן אלא דבאלא בכוונה מחייב בכוונה והיינו דוקא מועד דמחייב ע"פ עדים בכוונה אבל תם ע"פ עדים ליכא כופר בכוונה משום דהכיאהו לב"ד ושלם לך אלא בכוונה נמי אי ע"פ עצמו ליכא לרבוי מאם כופר ולהכי פריך שפיר ר"ע לר"א אפילו לאחיי דמכח הכיאהו לב"ד ושלם לך יש לפוטרו אפילו אלא בכוונה בלא קרא דנקי וכן (אמר) רב דימי א"ר יוחנן לקמן דאמר אם כופר לרבות כופר אלא בכוונה אפילו לר"ע נמי קאמר הכי [1]כדפריך אחיי ורב ושמואל דפליגי נמי לקמן (דף מד.) אמתני' דשור שהיה מתהלך בכותל בכופר אלא בכוונה נראה לר"י אליבא דר"ע פליגי והא דאיתותב רב מברייתא דמייתי תניא כוותיה דשמואל ותיובתא דרב אי מיובתא דרבה לגירסת רש"י ז"ל דחשיב ליה גמרא מיובתא גמורה משום דאיירי בסיפא רבי יהודה ור"ש שהם תלמידי ר"ע כדאמרינן בסנהדרין (דף פו.) וכולן אליבא דר"ע ובינמות (דף פב:) נמי אמר עד שבא ר"ע אצל רבותיהו שבדרום ושנה להם ור"א ס"ל דאיכא בופר אלא בכוונה בלא ריבוי דאם כופר ואחיי אצטריך קרא דנקי למעוטי תם אלא בכוונה מחלי כופר ואת"ל דמרבויא דאם כופר נפקא ליה כופר אלא בכוונה נמי לר"א ל"ל דבהך סברא דפריך[2] לא מרבינן מאם כופר אלא בכוונה אלא היכא דאיכא כופר בכוונה פליג איהו אדר"ע:

מאי לאו כופר לא דמים. וא"ת למ"ד (לעיל דף מ.) כופר דמי ניחא מאי איכא בין דמים לכופר ונראה לר"י כגון שאת המזיק דאין כפרה לאחר מיתה כמו מטאת ואשם דאין באחר מיתה אבל דמים משלם ולפ"ז חמורה אלא בכוונה מבכוונה והכי נמי יש חומרא אחרת אלא בכוונה מבכוונה למ"ד כופר דמי מזיק דפעמים שהניחא שוה יותר מן המזיק ועוד י"ל דנפקא מינה בין דמים לכופר דדמים יכול למחול וכופר אין יכול למחול ואי הוה פשיטא לן דכופר אלא אמר רחמנא ולא אחי כופר הוה נ"מ נמי להא: **רישא** דמים **וסיפא** קנס. תימה מה תירוץ הוא זה ואומר ר"י דמלי לישב פירוש המשנה כן המית שורי את פלוני הרי זה משלם תשלומין שחייבו הכתוב כגון כופר על כבכוונה והיינו דוקא מועד דמחייב ע"פ עדים בכוונה אבל תם ע"פ עדים ליכא כופר בכוונה משום דהכיאהו לב"ד ושלם לך אלא בכוונה נמי אי ע"פ עצמו ליכא לרבוי מאם כופר ולהכי פריך שפיר ר"ע לר"א אפילו לאחיי דמכח הכיאהו לב"ד ושלם לך יש לפוטרו אפילו אלא בכוונה בלא קרא דנקי וכן (אמר) רב דימי א"ר יוחנן לקמן דאמר אם כופר לרבות כופר אלא בכוונה אפילו לר"ע נמי קאמר הכי [1]כדפריך אחיי ורב ושמואל דפליגי נמי לקמן (דף מד.) אמתני' דשור שהיה מתהלך בכותל בכופר אלא בכוונה נראה לר"י אליבא דר"ע פליגי והא דאיתותב רב מברייתא דמייתי תניא כוותיה דשמואל ותיובתא דרב אי מיובתא דרבה לגירסת רש"י ז"ל דחשיב ליה גמרא מיובתא גמורה משום דאיירי בסיפא רבי יהודה ור"ש שהם תלמידי ר"ע כדאמרינן בסנהדרין (דף פו.) וכולן אליבא דר"ע ובינמות (דף פב:) נמי אמר עד שבא ר"ע אצל רבותיהו שבדרום ושנה להם ור"א ס"ל דאיכא בופר אלא בכוונה בלא ריבוי דאם כופר ואחיי אצטריך קרא דנקי למעוטי תם אלא בכוונה מחלי כופר ואת"ל דמרבויא דאם כופר נפקא ליה כופר אלא בכוונה נמי לר"א ל"ל דבהך סברא דפריך[2] לא מרבינן מאם כופר אלא בכוונה אלא היכא דאיכא כופר בכוונה פליג איהו אדר"ע: **מאי** לאו כופר לא דמים. וא"ת למ"ד (לעיל דף מ.) כופר דמי ניחא מאי איכא בין דמים לכופר ונראה לר"י כגון שאת המזיק דאין כפרה לאחר מיתה כמו מטאת ואשם דאין באחר מיתה אבל דמים משלם ולפ"ז חמורה אלא בכוונה מבכוונה למ"ד כופר דמי מזיק דפעמים שהניחא שוה יותר מן המזיק ועוד י"ל דנפקא מינה בין דמים לכופר דדמים יכול למחול וכופר אין יכול למחול ואי הוה פשיטא לן דכופר אלא אמר רחמנא ולא אחי כופר הוה נ"מ נמי להא: **רישא** דמים **וסיפא** קנס. תימה מה תירוץ הוא זה ואומר ר"י דמלי לישב פירוש המשנה כן המית שורי את פלוני הרי זה משלם תשלומין שחייבו הכתוב כגון כופר על פי עצמו ומשלמו בתורת דמים אבל עבדו של פלוני משלומין שחייבו הכתוב דהיינו שלשים של עבד לעולם לא ישלם על פי עצמו: אשו

מיהו

גרושה נמי תפלוג בדמי ולדות. דקס"ד דלא אקרי בעל האשה כשהאשה תחתיו וק"ק דמאי פריך דתפלוג בדמי ולדות אטו ולדות לגרי נינהו דזכיה בהו דהכי פריך לקמן (דף מט.) דבעל גופיה לא הוה זכי בהו אי לאו דאשכחן דזכי ליה רחמנא ולאשה לא אשכחן דזכי:

אפילו בא עליה בזנות. בירושלמי כתי ר"ע נא על אמו נא על אמותו יכול אף הוא בעל ההריון מ"ל בעל אותו שלאו לקרות בעל יצאו אלו שאינם ראויים לקרות בעל: **ונוקמה לרבה כגון שגבו מעות.**

הוה מצי למימר לרבה אליבא דנפשיה ליקמיה בין בגבו מעות בין בגבו קרקע דבסוף גט פשוט (כ"ב דף קעה:) מוכח דס"ל אליבא דנפשיה אפילו גבו קרקע אין לו השעבודא לאו לאוריתא אלא לא חש לדקדק כל כך ולהאריך שיהיה צריך להקשות ההיא דשעבודא לאו לאוריתא אהיא דגבו קרקע יש לו ומתלצ: **ולרב** נחמן שגבו קרקע. פי' כגון שגבו נמי קרקע ולא נא למעוטי מעות דהא דחשיב התם ר"ל מעות כמוחזקין היינו גבי מלוה כדפ"ה משום דזוזי יהיב וזוזי שקיל אבל הכא לא שייך האי טעמא ור"י מפרש לפי שדרך בני אדם לפרוע מעות חשיב ר"ל מעות מוחזקים: **אמר** רבה שור שהמית בן חורין. כר"ע ס"ל דלר"א ודאי חייב כדאמרינן לעיל ואחיי דפריך סבר דאפילו ר"ע מודה דחייב כופר מועד אלא בכוונה מאם כופר לרבות אלא בכוונה והא דאצטריך ליה לר"ע לאוקמי בעל השור נקי לדמי עבד ולא בעי לאוקמי נקי לחלי כופר אלא בכוונה היינו משום דמאם כופר לא מרבינן אלא דבאלא בכוונה מחייב בכוונה והיינו דוקא מועד דמחייב ע"פ עדים בכוונה אבל תם ע"פ עדים ליכא כופר בכוונה משום דהכיאהו לב"ד ושלם לך אלא בכוונה נמי אי ע"פ עצמו ליכא לרבוי מאם כופר ולהכי פריך שפיר ר"ע לר"א אפילו לאחיי דמכח הכיאהו לב"ד ושלם לך יש לפוטרו אפילו אלא בכוונה בלא קרא דנקי וכן (אמר) רב דימי א"ר יוחנן לקמן דאמר אם כופר לרבות כופר אלא בכוונה אפילו לר"ע נמי קאמר הכי [1]כדפריך אחיי ורב ושמואל דפליגי נמי לקמן (דף מד.) אמתני' דשור שהיה מתהלך בכותל בכופר אלא בכוונה נראה לר"י אליבא דר"ע פליגי והא דאיתותב רב מברייתא דמייתי תניא כוותיה דשמואל ותיובתא דרב אי מיובתא דרבה לגירסת רש"י ז"ל דחשיב ליה גמרא מיובתא גמורה משום דאיירי בסיפא רבי יהודה ור"ש שהם תלמידי ר"ע כדאמרינן בסנהדרין (דף פו.) וכולן אליבא דר"ע ובינמות (דף פב:) נמי אמר עד שבא ר"ע אצל רבותיהו שבדרום ושנה להם ור"א ס"ל דאיכא בופר אלא בכוונה בלא ריבוי דאם כופר ואחיי אצטריך קרא דנקי למעוטי תם אלא בכוונה מחלי כופר ואת"ל דמרבויא דאם כופר נפקא ליה כופר אלא בכוונה נמי לר"א ל"ל דבהך סברא דפריך[2] לא מרבינן מאם כופר אלא בכוונה אלא היכא דאיכא כופר בכוונה פליג איהו אדר"ע: **מאי** לאו כופר לא דמים. וא"ת למ"ד (לעיל דף מ.) כופר דמי ניחא מאי איכא בין דמים לכופר ונראה לר"י כגון שאת המזיק דאין כפרה לאחר מיתה כמו מטאת ואשם דאין באחר מיתה אבל דמים משלם ולפ"ז חמורה אלא בכוונה מבכוונה למ"ד כופר דמי מזיק דפעמים שהניחא שוה יותר מן המזיק ועוד י"ל דנפקא מינה בין דמים לכופר דדמים יכול למחול וכופר אין יכול למחול ואי הוה פשיטא לן דכופר אלא אמר רחמנא ולא אחי כופר הוה נ"מ נמי להא: **רישא** דמים **וסיפא** קנס. תימה מה תירוץ הוא זה ואומר ר"י דמלי לישב פירוש המשנה כן המית שורי את פלוני הרי זה משלם תשלומין שחייבו הכתוב כגון כופר על פי עצמו ומשלמו בתורת דמים אבל עבדו של פלוני משלומין שחייבו הכתוב דהיינו שלשים של עבד לעולם לא ישלם על פי עצמו: אשו

מיהו

מיהו ניזורת מגר ומתו שניהם פטור מן הכל שהוא קודם הואיל ואין להד' יורשין כל הקודם בשלהד' זכה חה שיטנו בידו קודם לכל אדם אבל ישראלית מעוברת מישראל אפילו אין להם בנים יש לה יורשין לירש מלקה ויש לו יורשין לירש מלקו. ודוקא נשתחררה קודם תבלה אבל היתה שפחה כשאבל בה מיד בכל אפילו בדמי ולדות ואם לאדוניה דדמי ולדות שפחה אינם אלא לבעלים שלה כדאמרינן לקמן בשור שנגח את הפרה (דף מט.) דאמר ליה אחמתא מעברתא אזקת מינאי: **בגרושה.** עסקינן ומש"ה נותן ליורשיה שגירשה אחר התבלה: **בעל האשה.** אבועל הקפיד: **ונוקמה לרבה כו'.** למה להו לרבה ולר"ל לאוקמה בגרושה ליקמה מר כדאית ליה ומר כדאית ליה ביש נותלין[3] ונוקמה לרבה כגון שגבו ב"ד מעות מן המזיק לשלם נזק ונער ואע"פ שנתחייב לה מחייב לא עדיף ממלוה בשטר: **דאמר רבה גבו.** יורשין קרקע במלוה שהלוה אביהם יש לו לבכור פי שנים דהוה ליה כמוחזק דהאי קרקע אשתעבד ליה לאבוהון: **גבו מעות אין לו.** פי שנים דלאו הני מעות הנים אביהן והוי לאוי: **ור"ל אמר גבו מעות יש לו.** דכמוחזק דמי שהרי מעות הלוה אביהם ומעות נטלו: **גבו קרקע אין לו.** דקרקע לא הנים אביהם והוי לאוי. והכא נמי לוקמא ר"ל כגון שגבו קרקע דהוי לאוי: **אמרי הני מילי.** לאפלוג רבה ור"ל בין נותלין: **אליבא דבני מערבא.** דשלחו בכור נוטל פי שנים במלוה ולא ברבית ואוקימנא אליבא דרבנן דפליגי עליה דרבי דאמרי אין בכור נוטל פי שנים בשבח שבשבחו נכסים לאחר מיתת אביהן דאי רבי אפילו ברבית נמי שקיל פי שנים דשבחא דממילא הוא ופרשוה רבה ור"ל דבני מערבא דאמרי לרבנן בכור נוטל פי שנים במלוה מר בגבו מעות ומר בגבו קרקע: **וכי אמרי הכא.** בגרושה ולא מוקמינן לה בהכי: **ברבי.** דאמר בכור נוטל פי שנים בשבח דכמוחזק דמי וכ"ש במלוה דבגבית דמי לא שנא גבו קרקע ולא שנא גבו מעות הלכך אי לאו דגירשה שקיל דבעל בכבור ומיהו בכופר אפילו רבי מודה דראוי הוא דהואיל ואין בו שום חיוב מחיים לא הוי בשבחא דממילא: ה"ג [א] **כ"מ לבני מערבא אליבא דרבנן כי קאמר הכא ברבי:** שור שלא בכוונה פטור מסקילה דתנן במתני' (לקמן דף מד.) נתכוין להרוג את הבהמה כו' ולפינן לה בגמרא (שם:) כמיתת בעלים כך מיתת השור: **אין השור בסקילה אין הבעלים משלמין כופר.** ור"ל דאמר לעיל (דף מא:) אין דיני אלא בתתכוין להרוג כו' פליג עליה דמדאיצטריך קרא למפטריה בתם שלא בכוונה מכלל דמועד שלא בכוונה [1](בר כופר הוא ועוד מתניתין בהדיא תנא לקמן דפליגי עליה דקתני מועד שלא בכוונה) פטור ממיתה וחייב בכופר ורבה אקרא סמיך ומוקמינן למתני' דלקמן כוותיה דהאי דקתני מתני' פטור מכופר ומסקילה קאמר: **או שורו של פלוני.** במועד אוקימנא בפירקא קמא (טו:). קתני מיתת המית שורי את פלוני משלם ע"פ עצמו: **מאי לאו כופר.** ואע"ג דאין השור בסקילה שהרי הודה ואמרו כמיתת בעלים כך מיתת השור ודאם בהודאתו אינו נהרג: **לא דמים.** הא דקתני משלם לאו בתורת כופר דינעני כפרה לאפילו לא משלם נמי כגון אי ליה נכסי לאו בכלל עונש הוא דאין כופר בלא סקילה דשור אבל היכא דאית ליה נכסי ע"כ משלם דמים דלא גרעה מיתה ממזקין דאילו אזקיה אע"ג דאינו בסקילה בעי לשלומי ליה פחת דמיו ה"ל משלם דמיו ליורשיו: **אינו משלם ע"פ עצמו.** דשלשים של עבד קנס הן: **ואי דמים.** כלומר ואי ס"ד יש תורת נזקין להיכא דקטליה וע"כ כי היכי דבן חורין במקום שאין כופר משלם דמיו עבד נמי במקום שאין קנס משלם דמיו ואמאי קתני דלא: **שנוייא דחיקא.** בתרי טעמא: מיהו

מיהו ניזורת מגר ומתו שניהם פטור מן הכל שהוא קודם הואיל ואין להד' יורשין כל הקודם בשלהד' זכה חה שיטנו בידו קודם לכל אדם אבל ישראלית מעוברת מישראל אפילו אין להם בנים יש לה יורשין לירש מלקה ויש לו יורשין לירש מלקו. ודוקא נשתחררה קודם תבלה אבל היתה שפחה כשאבל בה מיד בכל אפילו בדמי ולדות ואם לאדוניה דדמי ולדות שפחה אינם אלא לבעלים שלה כדאמרינן לקמן בשור שנגח את הפרה (דף מט.) דאמר ליה אחמתא מעברתא אזקת מינאי: **בגרושה.** עסקינן ומש"ה נותן ליורשיה שגירשה אחר התבלה: **בעל האשה.** אבועל הקפיד: **ונוקמה לרבה כו'.** למה להו לרבה ולר"ל לאוקמה בגרושה ליקמה מר כדאית ליה ומר כדאית ליה ביש נותלין[3] ונוקמה לרבה כגון שגבו ב"ד מעות מן המזיק לשלם נזק ונער ואע"פ שנתחייב לה מחייב לא עדיף ממלוה בשטר: **דאמר רבה גבו.** יורשין קרקע במלוה שהלוה אביהם יש לו לבכור פי שנים דהוה ליה כמוחזק דהאי קרקע אשתעבד ליה לאבוהון: **גבו מעות אין לו.** פי שנים דלאו הני מעות הנים אביהן והוי לאוי: **ור"ל אמר גבו מעות יש לו.** דכמוחזק דמי שהרי מעות הלוה אביהם ומעות נטלו: **גבו קרקע אין לו.** דקרקע לא הנים אביהם והוי לאוי. והכא נמי לוקמא ר"ל כגון שגבו קרקע דהוי לאוי: **אמרי הני מילי.** לאפלוג רבה ור"ל בין נותלין: **אליבא דבני מערבא.** דשלחו בכור נוטל פי שנים במלוה ולא ברבית ואוקימנא אליבא דרבנן דפליגי עליה דרבי דאמרי אין בכור נוטל פי שנים בשבח שבשבחו נכסים לאחר מיתת אביהן דאי רבי אפילו ברבית נמי שקיל פי שנים דשבחא דממילא הוא ופרשוה רבה ור"ל דבני מערבא דאמרי לרבנן בכור נוטל פי שנים במלוה מר בגבו מעות ומר בגבו קרקע: **וכי אמרי הכא.** בגרושה ולא מוקמינן לה בהכי: **ברבי.** דאמר בכור נוטל פי שנים בשבח דכמוחזק דמי וכ"ש במלוה דבגבית דמי לא שנא גבו קרקע ולא שנא גבו מעות הלכך אי לאו דגירשה שקיל דבעל בכבור ומיהו בכופר אפילו רבי מודה דראוי הוא דהואיל ואין בו שום חיוב מחיים לא הוי בשבחא דממילא: ה"ג [א] **כ"מ לבני מערבא אליבא דרבנן כי קאמר הכא ברבי:** שור שלא בכוונה פטור מסקילה דתנן במתני' (לקמן דף מד.) נתכוין להרוג את הבהמה כו' ולפינן לה בגמרא (שם:) כמיתת בעלים כך מיתת השור: **אין השור בסקילה אין הבעלים משלמין כופר.** ור"ל דאמר לעיל (דף מא:) אין דיני אלא בתתכוין להרוג כו' פליג עליה דמדאיצטריך קרא למפטריה בתם שלא בכוונה מכלל דמועד שלא בכוונה [1](בר כופר הוא ועוד מתניתין בהדיא תנא לקמן דפליגי עליה דקתני מועד שלא בכוונה) פטור ממיתה וחייב בכופר ורבה אקרא סמיך ומוקמינן למתני' דלקמן כוותיה דהאי דקתני מתני' פטור מכופר ומסקילה קאמר: **או שורו של פלוני.** במועד אוקימנא בפירקא קמא (טו:). קתני מיתת המית שורי את פלוני משלם ע"פ עצמו: **מאי לאו כופר.** ואע"ג דאין השור בסקילה שהרי הודה ואמרו כמיתת בעלים כך מיתת השור ודאם בהודאתו אינו נהרג: **לא דמים.** הא דקתני משלם לאו בתורת כופר דינעני כפרה לאפילו לא משלם נמי כגון אי ליה נכסי לאו בכלל עונש הוא דאין כופר בלא סקילה דשור אבל היכא דאית ליה נכסי ע"כ משלם דמים דלא גרעה מיתה ממזקין דאילו אזקיה אע"ג דאינו בסקילה בעי לשלומי ליה פחת דמיו ה"ל משלם דמיו ליורשיו: **אינו משלם ע"פ עצמו.** דשלשים של עבד קנס הן: **ואי דמים.** כלומר ואי ס"ד יש תורת נזקין להיכא דקטליה וע"כ כי היכי דבן חורין במקום שאין כופר משלם דמיו עבד נמי במקום שאין קנס משלם דמיו ואמאי קתני דלא: **שנוייא דחיקא.** בתרי טעמא: מיהו

1. וכי יִנָּצוּ אֲנָשִׁים וְנִגַּף אִשָּׁה הָרָה וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן עָנוֹשׁ יֵעָנֵשׁ כַּאֲשֶׁר יָשִׁית עָלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בִּפְלִלִים: שמות כא כב
2. אִם עֶבֶד יִגַּח הַשּׁוֹר אוֹ אֲמָה כֶּסֶף שְׁלֹשִׁים שְׁקָלִים יִתֵּן לַאדֹנָיו וְהַשּׁוֹר יִסָּקֵל: שמות כא לב
3. וְאִם שׁוֹר נַגָּח הוּא מִתְּמוֹל שִׁלְשֹׁם וְהוּעַד בִּבְעָלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ וְהֵמִית אִישׁ אוֹ אִשָּׁה הַשּׁוֹר יִסָּקֵל וְגַם בְּעָלָיו יוּמָת: שמות כא כט

מסורת הש"ס

א) (פסחים ד' לא.) כ"כ דף קכד: דף קצה:, ב) לעיל דף טו: [מתוכות מח.], ג) [לקמן קו. מתוכות מב:], ד) [נכ"ב קכד:], ה) ס"ל ל"ג, ו) ל"ל מדפרשים לאחיי. מהרי"ם, ז) [נכ"ל: דפי"].

גליון הש"ס

גמ' גרושה נמי תפלוג בדמי ולדות. ק"ל דהא כל"ז יקשה על הרשא דאין בעל נתן ליורשיו דתפלוג היא כדמי ולדות דמאי שנא אלמנה מגרושה לענין זה וצ"ע:

הגהות הגר"א

[א] רש"י קד"ה מרבי דאמר מ' ר"ג מ'. כ"כ לאתוקי מגירסת הרי"מ אבל בעלמא מרבי (ועי' בהגר"א אה"ע פי' ל פק"ה):

מוסף רש"י

זבח. המוקל נמה שבידו, ואפילו לאחר מיתת הגר מבל בה זבח בה (לקמן מט:). **גבו קרקע.** מבעל מוב, יש לו. לבכור פי שנים, דהאי קרקע אשתעבד לאבוהון בחייו וכמו שהיה לו במשכון דמי אבל בעלמא מרבי (ועי' בהגר"א אה"ע פי' ל פק"ה):

מוסף רש"י

זבח. המוקל נמה שבידו, ואפילו לאחר מיתת הגר מבל בה זבח בה (לקמן מט:). **גבו קרקע.** מבעל מוב, יש לו. לבכור פי שנים, דהאי קרקע אשתעבד לאבוהון בחייו וכמו שהיה לו במשכון דמי וחשבינן ליה מוחזק ליטול הבכור פי שנים (רשב"ם ב"ב קכד:). **גבו מעות** אין לו. דמלוה להוצאה ניתנה והני מעות אחרינו ניטלו וכאילו לא הוחזק כם אביהם (שם:). **גבו מעות** יש לו. שהרי מעות הלוהו ומעות חשבינן ליה מוחזק, **גבו קרקע.** בחוב מלוה אביהן, אין לו. לבכור פי שנים דמעות הלוהו ולא קרקע (שם:). **המית שורי את פלוני.** והרינו חייב בכופר, הרי זה משלם על פי עצמו. קסבר כופרא ממונא (בחובות מא:). **את עבדו של פלוני.** והרינו חייב בשלשים סלע, אינו משלם על פי עצמו. דקנס ניתנו, שאפילו אין יפה דינו נותן שלשים (שם:).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com